

דברי תורה והסלידות

פרשת וירא
י"ח מרחשוון
תשפ"ג

גליון שפ"ז
שנה ט'

י"ל ע"י מכון אהל אברהם

להוצאת ספרי מודינו הרב הגאון ר' אברהם בן ציון בייער שליט"א

רב דשכונת ריב"ל ב"ש

לע"נ הגה"צ מוהר"ר מאיר רפאל ב"ר ניסן זצ"ל

קול השיעורים
ממורינו הרב שליט"א
073-371-8218

וירא את המקום מרחוק

לעשות רק מה שהוא רצון הבורא יתברך, כי ההרגל נעשה טבע שני כנודע, לכן אף שלוקחים ממנו המדריגות ומסתלק ממנו הדעת בשעת הנסיון, כי זה פשיטא שאז בעת התגברות הדעת בהאדם אין צריך כלל לנסותו ובמה נחשב הוא לנסיון, הכי יעלה על הדעת לעשות נגד רצונו יתברך ולהמרות פי מלך הגדול צופה כל הנסתרות, אך כשנסתלק הדעת והוא כאיש פשוט אז מנסין אותו, ואז באמת אין לאדם דעת שלימה להאמין אמונת אומן שמלא כל הארץ כבודו ולית פנוי מניה, אלא הולך חשיכים ולא נוגה לו, ועם כל זה אדם השלם שכבר יגע נפשו וחפר ומצא באר מים חיים להיות דבוק באור פני מלך חיים, להאמין שהוא עיקרא ושרשא דכל עלמין ולית אתר פנוי מניה ולבו הוא משכן להשראת קדושתו יתברך, אז אף בעת שנסתלק הדעת השלם הנ"ל, עם כל זה הוא הולך בגעגועים ובחולשת הלב מאין הפוגות, ומצטער על בחינת חשך שלו כעת, ואומר בלבו מה זה היום מיומיים הלא אני זוכר כעת איך שאתמול הייתי מקושר בדעת שלימה בו יתברך, וטעמתי מעין עולם הבא אשר כמעט עין בעין ראיתי בעין שכלי בגדולתו ורוממותו יתברך, ומה אירע לי כעת שאין בינה ואין גבורה ולא שיח ולא שיג לי. ועל ידי כל געגועין הנ"ל הוא מטפס ועולה עד שחוזר אליו הארת הדעת השלם, ולא עוד כבתחלה אלא ביתר שאת, ועל כל פנים אף קודם חזרת הדעת אליו, הוא עומד בהנסיון, כי אומר אף שכעת אין אני מכיר כל כך רוממות הבורא יתברך, וגם גודל פחיתות וגנות העבירה, מכל מקום יודע אני בבירור שאתמול השגתי, וראיתי באספקלריא המאירה גודל אלקותו יתברך, וגודל גנות ופחיתות העבירות, ונאמן עלי אב"א, פירוש לשון רצון מלשון לא אבה ד', הדיינו הרצון והדעת שהיו לי אתמול, שהשגתי האיקר צריכין להתרחק מעבירה, ועל ידי זה הוא פורש גם עתה מעבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים באהבה וחוזר אליו הדעת כנ"ל.

ובמאור עינים (בפרשת וארא) כתב ג"כ ממש הדברים האלו, שצריך כל אחד ואחד לבא לידי נסיונות, אף שמקבל אלקותו במחשבתו כנ"ל, מכל מקום מנסין את כל אחד בעשר נסיונות כמ"ש באברהם, עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם, והנסיון הוא שמסלקין ממנו ההתקשרות שהיה קשור בהש"ת על ידי הדעת, בעת שבא לידי נסיון, ונשאר אצלו רק הבחירה, כי לולא זה לא היה נקרא נסיון כי בודאי על ידי ההתקשרות אחז צדיק דרכו, ועל ידי זה נתמעט הדעת אצלו, לא סילוק הדעת ממש, ואם עומד בנסיון על ידי שנקבע בלבו מקום כשהיה לו דעת רחב.

ביאור פסוקי נסיון העקידה

ובזה הביאור מפרש העבודת ישראל, שזה כוונת הפסוק **וירא את המקום מרחוק**, כי הקדוש ברוך הוא נקרא מקום, שהוא מקומו של עולם, נראה לו כאילו הוא מרחוק, ולא יכול אברהם אבינו ע"ה להשיג דרך דביקותו כמו

חמש פסוקים ע

מהות הנסיון

נסיון נקרא שהקב"ה מסתיר קדושתו כביכול מן האדם ואז מנסה את האדם, והפירוש הוא שהאדם בשעת שיש לו מדריגת והשגות רוממות באלקים ועובד השם בבהירות גדולות ומרגיש את השם בדביקות ואם בא לו עבירה אין לו אפי' הוה אמינא לחטוא שמרגיש שהשם יתברך עומד אצלו אבל אם השם יתברך רוצה לנסותו מסתיר קדושתו כביכול מן האדם ואז הדעת בקטנות כמו שכתב **בעבודת ישראל** בפרשתינו שכך היה הנסיון של אברהם אבינו שבשעת שהקב"ה אמר קח נא את בנך מסתמא נסתלק ממנו בהירותו ודביקותו לנסות אותו אם יעמוד בצדקתו.

וכן כתב **הגור אריה** (בפרשת נח ו' ט') שמבאר מה בין נח לאברהם כי בנח כתיב "את האלקים התהלך" אינו משמעותו שהקב"ה היה מסייע לו, דזה לא כתיב בקרא, אלא כותב וז"ל: ונראה לי לפי שהיתה השכינה עמו, והיה נח דבק בשכינה, ולפיכך לא בא לידי חטא, וזהו הסעד שעשה לו הקדוש ברוך הוא, שמי שדבק באחד אי אפשר לו לזוז ממנו ולחטוא, וזה "את האלקים התהלך נח". אבל באברהם כתיב (להלן יו, א) "התהלך לפני" שהיה מהלך מעצמו בלא אותו דבוק שכינה שהיה עמו, כי אברהם היה מתגבר בצדקו בלא אותו דבוק, שהרי כמה פעמים היה מנסה אותו, ואז לא מסייע לו הדבוק כיון שהיה מנסה אותו, והבן זה היטב. עכ"ל.

ודברים כיוצא באלו כתובים בספר **תשואות חן**, [מהרה"ק ר' גדליה מליניץ] בלקוטים לפרשת ויחי משמו של **הבעש"ט** זיע"א, וזה לשונו: שבעת הנסיון לאדם הוא בבחינת הסתלקות הדעת, וביאר בזה, "והאלקים נסה את אברהם", ש"אלקים", מידת הדין, הוא מוחין דקטנות כידוע, ואז נסה את אברהם, כשהיה בבחינת הקטנות. וכן מבארו **האדמו"ר מאז'רוב** (בספרו **באר משה** עמוד תמ"ב), משום שכאשר האדם הינו בבהירות דעתו וכל מדרגותיו, אין שום ספק שיעמוד בהצלחה בכל הנסיונות, כולל הקשים ביותר, רק בהסתלקות הדעת וההשגות הגבוהות, כשהאדם הינו כנעזב לנפשו, מקבלים הנסיונות את מלוא משמעותם, ומבאר (שם) התשואות חן דנסיון הצדיקים בעת שהוא בקטנות, כשאוחז דרכו נצרף ונבחן לצדיק באמת, כי כשהוא בבחינת הגדלות, יש פתחון פה לשטן לומר, "הלא אתה סכת בעדו".

להוהי"ר הגדולים על הקטנים

והעצה להתגבר כשמגיע הנסיון, כתב בספר **שפת אמת [מבערוזאן]** (בפרשת וישב) וז"ל: והנראה בזה דנודע בשם הבעש"ט שבשעת נסיון לוקחים מהאדם המדריגות, אך במה יש להאדם כח להתגבר לעמוד בהנסיון הוא מהרושם של עבודתו שבתחלה, כי מי שבאמת עיקר רצונו לעשות רצון אביו שבשמים והולך כל היום בהשתוקקות ונפשו חתה לד', הוא קונה קנין בנפשו שלא

פניני הפרשה

וירא אליו ה' באלוני ממרא (יה, א) ופירש"י לבקר את החולה, בספר נחלת יעקב באבני שוהם כתב דמניין ידע רש"י זה, רק הכוונה עפ"י מה דאיתא, הנכנס לבקר את החולה, לא יזכיר אותו בשמו, כי פן נגזר על שם הזה שימות, וצריך שינוי שם, שהוא אחד מהדברים הקורעים גזר דינו של אדם, ובזה יש רמז בכאן שכתב וירא אליו ה', ולא כתיב אל אברהם, אלא שרמז בזה שהלך לבקר את החולה ולכך לא הזכיר את שמו.

טעמי המנהגים (הערות סימן תתרו)

ואנכי עפר ואפר (יה, כז). המפרשים הוקשו על מה שאמרו חז"ל במד"ר שעל כן בחר ה' בהר סיני לתת עליו התורה הקדושה על היותו הנמוך מכל ההרים על דרך אשכונ את דכא דא"כ לפי זה היה לו להשי"ת ב"ה לתת התורה לגמרי על הארץ שהוא יותר נמוכה ולמה נתנה כלל על הר, ונראה לערכינו בישוב זה דהנה מצינו באברהם אבינו ע"ה שאמר ואנכי עפר ואפר, ויקשה דלכאורה הוא כפל לשון ומה יחסר לנו באמרו ואנכי עפר לבד אך דהנה מבואר הוא שאין זה מהשלימות ג"כ להיות שפל ונבזה בעיניו לגמרי כי אז לא יערב לבו לגשת לעבוד לבורא עולם רם ונשא כמוהו, כי יאמר מה אני ומה חיי הבל וריק כלה ונפסד שיהיה עבודתי חשובה לכלום לפני מלך רם ונשא כמוהו, ובודאי שהיא ענוה פסולה כי יתבטל על ידה מעבודתו ית"ש, אך עיקר תכלית ענוה לעלות על ידה לגדלות הבורא יתברך שיחשוב בדעתו אמת הדבר שאני שפל אנשים, נבזה וחדל אישים, קרוץ מחומר וגוש עפר, אין אני כדאי וראוי להזכיר שמו הגדול מכל שכן להתפלל לפניו, ועם כל זה הרשני הבורא יתברך אב הרחמן המרחם על בריותיו לעמוד ולהתפלל תמיד בכל עת וזמן מתי שארצה בודאי הוא מגודל החסד שהרבה להטיב חסדו עמדי לזכות לכל השבח הזה, ואז יתלהב לבו בקרבו ויחשוק ויתלהב עוד יותר ויותר להתפלל בגודל הכוונה ובגודל התשוקה וההתלהבות, ולפ"ז נכון וראוי מה שאמר אברהם אבינו ע"ה בכפל הלשון ואנכי עפר ואפר, כי עפר הוא השפל ביותר שאין בו ניצוץ וחיות, וכידוע שיסוד העפר מד' יסודות הוא המביא את האדם לעצלות בעבודתו יתברך, על כן אמר ג"כ ואפר כי אפר יש בו קצת מעלה יתירה שיש בו כח האש קצת, ועי"ז יערב לבו ויחשוק ויתלהב לעלות ולהתדבק בהבורא ב"ה וההכרח הוא לב' המדות להיות בגודל הענוה ועכ"ז לא יוטל לגמרי תמיד בשפלות אך שיתחזק לעלות על ידה לגדלות הבורא יתברך כנ"ל.

ומעתה יתיישב קושית המפרשים הנ"ל, על שלא נתן השי"ת ב"ה התורה הקדושה לגמרי על הארץ שהוא יותר נמוכה, כי בזה שנתן לנו התורה על הר סיני, רמז לנו הבורא יתברך שלא יוטל האדם לגמרי עד לארץ, כי אם להיות בעיניו עכ"ז בבחינת הר קצת, לחשוב בדעתו שעכ"ז אני בבחינת אדם שהרשיתי לעובדו יתברך אימתי שארצה, אך למען לא יתנשא בלבבו לבוא ח"ו מזה לגדלות וגאווה ואז ח"ו לא תהיה עבודתו חשובה לכלום, על כן בחר ה' בהר סיני להיות נמוך מכל ההרים למען יקח האדם ראייה ממנו, וידין קל וחומר בעצמו, אם הבורא ב"ה שהוא אין סוף ולגדולתו אין חקר בחר לו הר סיני לתת עליו התורה הקדושה יען היות נמוך מכל ההרים ומאס בהרים הגבוהים ואוהב לשכון את דכא, מכל שכן וק"ו בן בנו של ק"ו שאני הקרוץ מחומר שפל אנשים שמוכרח אני להיות בגודל הענוה בבחינת הר סיני שאזכה להשראת אלהותו יתברך עלי.

באר משה

ויבקע עצי עולה (כב ג). פירוש אברהם אבינו ע"ה בקע ופתח לבני ישראל בכל הדורות עצות לעבודתו יתברך שמו שיוכל לעלות עמהם, ועל דרך הזוהר הקדוש (ב פב ע"ב) תרי"ג מצוות אינן תרי"ג עיטין, ואברהם אבינו ע"ה קיים כל התרי"ג מצוות ואפילו עירובי תבשילין (יומא כח ע"ב) וד"ל.

ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחוק (כב, ד). ר"ל כי בגלות הזה שאנו מקוים בו ליום השלישי הבית השלישי שיבנה בב"א, והציץ והביט בעו"ה כי המקום עדיין מרחוק, ואין זה כ"א התחברותינו באו"ה ויתערבו בגוים ואין תקנה אלא בהפרד מהם, ע"כ אמר אל ישמעאל ואליעזר שבו לכם פה עם הדומה לחמור מבלי שתתחברו עמנו, ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה אל ה' בהר בית ה'.

חתי סופר
כי עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה (כב, יב). מקשים היאך שייך כלפי מעלה עתה ידעתי, והשבתי דהנה ביתרו כתיב עתה ידעתי כי גדול וגו' (שמות יה, יא) ופירש"י שם, מכירו לשעבר ועכשיו ביותר עכ"ל. דהוקשה לרש"י, ידעתי הוא לשון עבר ועתה [הוא לשון] הוה, והיה לו לומר עתה יודע אני, ולזה פירש מכירו הייתי לשעבר וגו', וכאן הפירוש, כי ידוע שהבחירה והידיעה כביכול בו יתברך נמצא, היא ידוע להשי"ת מעשה אברהם כי ירא אלקים הוא, אך הנסיון היה כדי לגלות אותו ולפרסמו וכדי שיכיר הוא עצמו מה שיש בכחו ויוציאו מכח אל הפועל, וזה שאומר עתה ידעתי עתה נתגלה מה שידעתי מכבר כי ירא אלקים אתה בידיעה הקדומה.

המעוניין לקבל הגליון, או ליטול חלק בחוצאות הגליון, ולכל הערה והארה, יפנה למייל המכון

mechonoהלavrohom@gmail.com

בבית התורה / מכון אהל אברהם

שיעורי הלכה

בפרשתנו (יה א-ג) וירא אליו ד' וגו', אל נא תעבר מעל עבדך.
פירש"י: דבר אחר וכו' והיה אומר להקב"ה להמתין לו עד שירוך ויכניס את האורחים
נביא כמה הלכות במצות הכנסת האורחים

חשיבותה

א. גדולה הכנסת אורחים¹ יותר מקבלת פני השכינה².

ב. לארח ת"ח יש חשיבות יתירה, ומעלה עליו הכתב כא' הקריב תמידין³.

על מי מוטל המצוה

ג. גבאי צדקה כופין את בני העיר להכניס אורחים⁴, והגבאים עצמן נמי כופין זה את זה להכניס להן אורחים⁵.

ד. אשה נמי מצווה על הכנסת אורחים⁶,

ולכתחילה צריכה לקבל רשות מבעלה⁷.

ה. טוב לאדם שיהיה לו חדר מיוחד בשביל אורחים, עכ"פ ללינתם⁸.

ו. אם האורחים אינם באים מעצמם לביתו של אדם, צריך האדם לחזור אחרי אורחים להכניסם לביתו⁹.

מתי מקיים המצוה

ז. מצות הכנסת אורחים, הוא כשמכניס אורח שבא מעיר אחרת, ואפ"ל האורח הוא עשיר¹⁰, ואין נפק"מ אם האכנסיא

הוא אצלו, או שישן אצל אחרים ורק אוכלים אצלו, מקיים בזה המצוה, אבל אם זימן חבירו שבאותה העיר שיסעוד אצלו אינו נקרא הכנסת אורחים¹¹.

ח. אם מזמן לסעודה את חבירו שבאותה העיר, והוא כדי שיהיה כבוד לאורח שבא אצלו, חבירו נמי נכלל באורח לענין זה, ומקיים בו מצות הכנסת אורחים¹².

ט. אם האורח משלם על הסעודה, ע"ל לקמן (בשבוע הבאה בעזה"ש"ת) אות כה אם הוא נקרא אורח.

⁹ כ"כ בכד הקמח (אורחים), ומביא שם מהפסוק (ישעיה נח, ז), ועניים מרודים תביא בית, והיינו שאם אינם באים אצלך, אתה חייב לחזור אחריהם עד שתמצאם ותביאם לביתך.

¹⁰ כי האדם הנמצא בארץ נכריה בלי שום מכיר ואין לו מי שיבשל לו אוכל הרי הוא נחשב לעני, ובאורח עני ממש, נמי מקיים מצות צדקה.

¹¹ והסעודה אינה אלא סעודת הרשות, כ"כ הרמ"א בס"י של"ג (סעי' א'), וכן פסק בפמ"ג סי' ש"ז בא"א סק"ז, ומ"מ ע"י בפ"ת סי' ביו"ד סי' ס"ט סעי' י"ג ויל"ע.

¹² פמ"ג סי' של"ג במש"ז סק"ב, וכן פסק במ"ב שם (בסק"ט).

⁴ שו"ע חושן משפט סימן קסג סעיף א'.

⁵ ע"י בשו"ע יורה דעה הלכות צדקה סימן רנו, ובש"ך שם סק"א.

⁶ כף החיים (לר' חיים פלגי').

⁷ כמו שמצינו בשונמית ותאמר אל אישה נעשה נא עלית קיר (לארח את אלישע הנביא), הרי שלא עשתה אלא ברצון בעלה.

⁸ כ"כ בספר אהבת חסד, (ה"ג פרק ב') וז"ל: ומה טוב הוא לאדם, אם יכול ללמד המדה מאברהם אבינו להיות לו חדר מיוחד בשביל האורחים, על כל פנים ללינתם.

¹ והוא החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה, מאכיל עוברי דרכים ומושקה אותן. (לשון הרמב"ם בהלכות אבל פרק יד הלכה ב').

² שנאמר וירא והנה שלשה אנשים וגו', ויאמר וגו' אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר וגו', (שבת כז. סוטה מו: רמב"ם שם)

³ במסכת ברכות (דף י' ע"ב) למדו חז"ל מאלישע דכתוב שם "עובר עלינו תמיד", אמר ר' יוסי בר' חנינא משום רבי אליעזר בן יעקב כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו, ומהנהו מנכסיו, מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידין. (וע"י עוד במסכת ברכות דף סג באריכות החשיבות לארח תלמיד חכם, ומה זוכה לזה).

לאשך אפואר א'

מנגד עיניו, אמנם אל האדם נדמה כאילו חלילה אין הקדוש ברוך הוא רואהו כי צריך להיות כן בשעת הנסיון. והתורה מסיימת ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה וגו'. ותרגום ירושלמי פירש אתה הוא דחמי ולא מתחמי עיין שם, דהיינו שנודע לו עתה שהקב"ה רואה את האדם תמיד גם כשהאדם אינו מרגיש הבהירות כנ"ל:

יעזור הקב"ה שנוכל להיות דבוק בקל עליון מלא כל הארץ כבודו, ואף נעמוד בהתגברות על הנסיונות, עד שנוכה לימים הבהירים והזוכים, דמלאה הארץ דעה את ה' בביאת גואלינו בב"א.

בשאר פעמים, ולכן אמר אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ודרשו חז"ל (יבמות סב א) עם הדומה לחמור. ואני והנער נלכה, דהיינו שאברהם אבינו ע"ה היה מתמיה בעצמו מדוע סר מעליו הקדוש ברוך הוא ונדמה לו שאפשר שבשביל שני נעריו עם הדומה לחמור נסתלקה ממנו שכינה, כמו בזמן שהיה לוט עמו, [כפירוש רש"י ומדרש תנחומא ויצא ין], ולכן אמר להם שבו לכם פה, וילכו שניהם יחדיו, בתמימות לעשות רצון קונם באהבה ובחיבה באמונתם, עד שנשלם הנסיון, שאמר לו אל תשלח ידך כי עתה ידעתי וגו', אז שב אברהם אבינו ע"ה אל מדריגתו הראשונה להבהירות והדביקות, והיה מבין על ידי זה כי הקדוש ברוך הוא מלא כל הארץ כבודו ואם יסתר איש במסתרים אין נסתר

סיפור

סיפור א'

פעם אחת סיפר רבינו הקדוש האלקי רבי יחזקאל מקאזמיר זי"ע ששמע מרבו הוא רבינו הקדוש האלקי זצוקלה"ה מלובלין ובשעה שהתחיל לספר מעשה זה גם באמצע המעשה וגם בסוף המעשה אחז עם שתי ידיו הקדושים באזניו הקדושים ואמר בזה הלשון האזנים האלו היו שומעים זאת מרבינו הקדוש מלובלין וזאת היה שלש פעמים שאחז את אזניו ואמר האזנים הללו שמעו זאת מפיו הקדוש מלובלין זצ"ל

וזה לשונו שאמר רבינו הקדוש מלובלין שכל חסיד שנוסע אל רבו צריך לשאול אותו ולדבר עמו על כל דבר וענין אפילו אם אין הפרה נותנת חלב כל כך הרבה צריך לנסוע אל רבו לספר לפניו כל זאת וצריך לשאול ממנו עצה על כל דבר קטן גדול כי היה מעשה אצל אדמו"ר הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע כן סיפר הרבי מלובלין שאיש כפרי אחד התפרנס מעשיית יין שרף והיה לו קעסעלע ומאשינדיל מכונה לעשות את היי"ש ואם נתקלקל הקעסל והמאשינדיל נסע תיכף אל רבו הקדוש הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע לשאול אותו מה לעשות ונתן לו הרה"ק עצה לעשות כך וכך לעשות שרייפיל חדש כאן וגם שרייפיל חדש כאן וכדומה ונעשה מתוקן הקעסל לשנה או יותר ואם נתקלקל עוד הפעם נסע עוד הפעם ונעשה מתוקן על עוד שנה כך נהג תמיד לשאול את רבו על כל דבר.

אחר כך נפטר הכפרי הנ"ל וגם הרבי ר' אלימלך לא היה עוד בעולם והיה שם הכפרי הנ"ל בעולם הדמיון והיה סבור שהוא חי ונושא ונותן עם היי"ש וגם נתקלקלו לו הקעסל והמאשינדיל והיו שם כאלו שנדמו לו בצורת חתניו ובניו ושכניו ולא הניחו לו לנסוע און זייא האבין עהם אב גירעט ונתנו לו גם כן עצה איך לתקן את הקעסל והיה טוב יום אחד או יומיים ואחר כך נתקלקל שוב והיה רוצה עוד בחשק יותר גדול לנסוע אל רבו הרבי ר' אלימלך זצ"ל והיו בניו וחתניו ושכניו מתקנין עוד הפעם את הקעסל והיה מתוקן עוד על יום אחד אחר כך כשראה שנתקלקל עוד היה רוצה בחשק עוד יותר גדול לנסוע אל רבו והיו דנין למעלה שצריכין להניחו להיות אצל רבו הנ"ל ורבו הוא רבינו הקדוש הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע שלא היה עוד בחיים ופסקו שמחויבין להעמידו לפני רבו הנ"ל כי כמו שבחיינו היה נוסע בכל מאמצי כוחו תמיד לרבו לשאול אותו על כל דבר ובפרט על תיקון הקעסל של פרנסתו הנ"ל כן עתה מחויבין להעמידו לפני רבו הנ"ל והיה בדמיון שנוסע לליזענסק ובא אל רבו ושאל אותו עצה מה לעשות עם הקעסל והמאשינדיל שנתקלקלו והיה כשמוע רבו זאת גער בו ואמר לו האמת שאתה מת והראה לו התכריכין וכו' אחר כך התחיל הנפטר לבכות ואמר לו איך אוכל לילך מכאן כי אנכי ירא מאד ממלאכי החבלה ומאש של גיהנם וכך אמר לו הרבי ר' אלימלך אם כבר באת לכאן תשאיר כאן אויב דו ביסט שוין דא זייא שוין דא ונשאיר שם אצל רבו בגן עדן וכו' ואיש זה לא היה מהגדולים אלא היה איש פשוט רק מחמת שבא אליו תמיד בחיינו לשאול אותו על כל דבר זה גרם שגם אחרי מותו היו מוכרחים להביאו אל רבו ונפטר על ידי זה מכל העונשים הקשים והמרים של גיהנם ונכנס לגן עדן להיות ביחד עם רבו איש האלקים הרבי ר' אלימלך מליזענסק זע"ל וראה גם ראה עד היכן הדברים מגיעין וסיים הרבי מלובלין זי"ע שמלאכי החבלה ממתנין עליו עד עתה ובה הלשון אמר אז די מלאכי חבלה ווארטנין נאך אויף עהם ביו יעצט.

סיפור ב'

הרה"ק רבי דוד משה מטשורטקוב זי"ע היה מנהגו לערוך את השולחן הטהור בימות החורף בעת סעודת ליל שבת קודש, ובשבתות הקיץ בסעודת היום. פעם אחת, בעונת הגשמים, אמר הרבי זצ"ל למושמשו, שבשבת הבאה לא יערוך השולחן, ועל כן אל יכנסו לסעודה כי אם בני הבית והמשמשים. והנה, בדיוק באותו שבוע, עלה בדעת הרה"ק רבי יוסף מוסאניק ז"ל לעלות לטשורטקוב לשבות שם בצל הקודש, להתבשם מאורו של ב"ק האדמו"ר הקדוש זי"ע.

כבואו שמה, שמע את החסידים משוחחים ביניהם, שבשבת זו אין הרבי עורך השולחן, ונצטער צער רב, ויחר לו הדבר מאוד, כי הרבה טרח ויגע לבא אל הקודש, והנה עתה לא יזכה לראות את הרבי בשעת עריכת השולחן. ועל כן לרוב חשקו ורצונו נכנס מבעוד מועד להיכל שבו היה האדמו"ר מקדש על היין, והחביא עצמו מתחת לשלחן, כדי שיוכל לראות בעיניו את מהלך סעודת השבת. בהגיע הזמן המיועד, נכנס הרבי הקדוש להיכל, ועמו בני ביתו והגבאים, לסעוד סעודת חקל תפוחין קדישין. וכנזכר, לא ניתנה הרשות להכנס לכל הקהל הקדוש הצובאים על דלתות ההיכל, על פי מאמר הרבי. אחר זמרו 'שלוש עליכם' כנהוג, ואחר שבנו הרה"ק רבי ישראל הגיש הכוס על ידו והגיע הזמן לקדש, נשתהה הרבי הקדוש איזה זמן, וחזר והוריד הכוס מידו, ופתח ואמר: "מיר האבן בקבלה, אז מען געפינט זיך אין א עת צרה, זאל מען זאגן בפה מלא, לוי יצחק בן שרה סאשע העלף מיר" היינו שהקב"ה יעזור לו בזכות הצדיק, ואחר שסיים דבריו הניח שוב הכוס על ידו הקדושה, וקידש על היין. רבי יוסף, ששהה כל אותו הזמן מתחת לשלחן ושמע דיבורי קודש אלו יוצאים מפי הרבי נתיישב בלבו, שבוודאי אליו יכוונו הדברים, ובוודאי יצטרך להם בזמן מן הזמנים. כי הלא מלבד בני הבית לא היה שם איש. ועל כן שיגן הדברים היטב, וישמרם בליבו לעת הצורך.

גם בשבו לביתו, שיגן הסגולה הזאת לבניו ולבני משפחתו והזהיר אותם לזכור הדבר היטב, כי בוודאי לא דבר ריק הוא שאו באותם רגעים דווקא ראה הרבי לספר הדברים. וגם אחר שעברו שנים רבות ונסתלק רבי יוסף לעולמו, המשיכו בניו ובני ביתו לשגן לעצמם 'סגולה' זו בהאמינם כי בוא יבוא יום שייצטרכו לסגולה זו. בשנות הזעם והחיימה, במלחמת העולם השנייה, כאשר כבשו הרוצחים הגרמנים את העיר קראסנע, החלו מיד במעשי הרציחה והטבח כמנהגם, ימ"ש. הנאצים ריכזו כשלושים יהודים מתושבי העיר, ובתוכם אחד מנכדיו, והוציאו אל מחוץ לעיר, והורו להם לחפור קברים לעצמם ולהיכנס לתוכם, כשבכוונתם לירות עליהם כשהם נמצאים בתוך הקברים. והנה, ברגע האחרון, טרם הוציאו מחשבתם מן הכח אל הפועל, נזכר נכדו בסגולה הנ"ל שקיבל מאביו, ויצעק בקול גדול ובלב נשבר: "רבי לוי יצחק בן שרה סאשע פון בארדיטשוב, העלף מיר זי" לקול זעקתו, נפנה אליו מפקד הקלגסים, ושאל אותו מה צעק, וענה לו: צעקתי שברצוני לילך ולשוב אל ביתי. המפקד שחמד לו לצון, ציוה עליו לצאת מן הבור ולרוץ מהר אל עבר הנהר בכיוון העיר, ולחייילו הורה לכוון את רוביהם אליו, ולהמטיר עליו כדורי עופרת להרגו במיתה משונה. הנכד הנ"ל הזדרו לצאת מן הבור, וינס להציל נפשו מידם, ויקפוץ אל הנהר ויעבור אותו בשחיה, כל זאת בעוד שהנאצים יורים עליו מכל הצדדים. ובדרך נס ממש עלה בידו לנוס עד ליער הקרוב, שם התחבא על איזה עץ משך שלושה ימים, וישב אל ביתו, שם מצא את בני משפחתו יושבים שבעה ומתאבלים עליו. הנכד הנ"ל עוד זכה אחר המלחמה להקים דורות ישרים ומבורכים.